

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van
«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Raadsels zonder oplossing.

Het geheim van de dood van het "Kleine Koninginnetje".

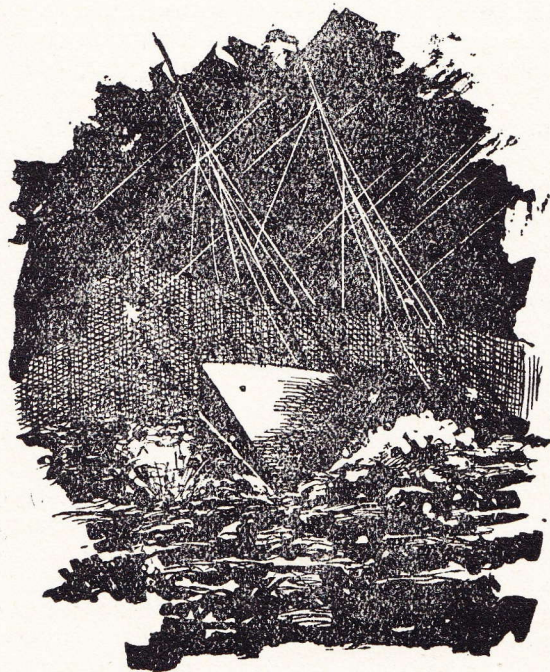
1911. — Een telegram uit Emmerich, in Pruisisch Rijnland, meldt de verdwijning bij verdrinking van mevrouw Edwards, de echtgenote van de grote Parijse dagbladschrijver, van de stichter van «Le Matin» en de eigenaar van het yacht «L'Aimée».

Een donderslag in de Parijse milieu's, waar men zich vermaakt.

Inderdaad, madame Alfred Edwards is een der koninginnen van de «ville lumière», de schattige Geneviève Lantelme, een algemeen bewonderde theaterster, de schone die men op de Boulevard du Bois de la Reine de kleine fée Lantelme noemt of nog het kleine koninginnetje, Ginette. Sinds het ogenblik dat het tragisch telegram te Parijs toekwam, op die 25 Julinamiddag, bestond er een zaak Lantelme. Als een lopend vuurtje werd het nieuws in de Franse hoofdstad verspreid, dat Alfred Edwards Geneviève Lantelme, in

de loop van een slemppartij, aan boord van zijn yacht had gedood.

Deze verdachtmaking maakte dat het gerecht in Duitsland, zes en dertig uren na de vaststelling van de verdwijning, een onderzoek instelde, onderzoek dat sloot met een bevel van niet vervolging.

Het Franse gerecht stelde zich tevreden met de beslitselen van het Duitse te onderzoeken.

Willen wij trachten de geheimzinnige dood van « Petite Reine » op te helderen ?

Eerst het getuigenis van een man, die er bij was : « Korte tijd vóór middernacht hadden we Emmerich verlaten met bestemming van Wesel. Tijdens de reis dronken we champagnewijn en trokken ons daarna in onze kajuiten terug. Vijf minuten nadat we uiteengegaan waren, klonk een gesmoorde gil. Beangstigd snelden we samen om ons ervan te vergewissen wat er gaande was. Lantelme was verdwenen. Zij moet rond één uur 's morgens in het water zijn gevallen ».

Volgens een andere versie had het ongeluk omstreeks het zelfde uur plaats. Die tweede getuige, Dr Dauriac, beweert echter dat de « Aimée » te Emmerich voor anker lag. De storm woedde geweldig. Ginette had zich in haar boudoir teruggetrokken en zat bij het geopend raam. Plots klonk een gil boven het lawaai van de storm uit; een gil, die iedereen deed opschrikken.

Op die eerste tegenstelling grift zich een tweede: het lijk werd teruggevonden te Marienbaum, een kleine gemeente op de linker Rijnsoever, gelegen tussen Reed en Wesel.

Maar de plaats van het drama doet niets ter zake. Men doodt om het even waar. Een zaak echter is uit de contradicties af te leiden : men had veel champagne gedronken en wist niet goed meer waar men juist was.

Het vertrekje, waarin Lantelme zich bevond, was gegrendeld. Edwards beukte later de deur ervan in. In de veronderstelling dat hij de misdadiger ware geweest, dan had hij langs het raampje moeten buitenglijden. Daarvoor was hij te diklijvig. Buitendien deed de hevigheid van de storm het yacht te gevaarlijk rollen om er langsheen te kunnen glijden.

En dan, welk belang had hij in die moord? Geldelijk voordeel? Wel neen, want door de ontbinding van de gemeenschap moest hij zijn patrimonium met zijn aangetrouwde familie verdelen. Liefde? De verering, die hij voor haar na haar dood, overhad, bewees dat hij zijn naam aan geen ander schenken wou. IJverzucht? Zou hij zich dan niet meester gemaakt hebben van die brief die in de kajuit van Ginette gevonden werd en die voor de schone compromitterend was? Juist die brief had kunnen dienen om zich te rechtvaardigen. En dan een laatste argument : hoe legt men uit dat een moord bedreven wordt op een klein vaartuig waarop vijftien personen, bedienden inbegrepen, in nauw samenvoelen verblijven zonderdat achteraf een van hen een verdenking uitspreekt ?

Moord is bijgevolg uitgesloten. Zelfmoord dan ? Een vrouw, die een liefdebrief schrijft, waarin zij toekomstplannen smeedt, denkt er niet aan zich van kant te maken. Daarbij, zij was te overvloedig met de genoegens van het leven bedeed.

Blijft het banaal ongeval. De champagne is haar naar het hoofd gestegen, zij wil wat verse lucht happen, gaat op de rand van het raampje zitten. Al is dit nog zo klein, haar teer persoontje kan er gemakkelijk doorheen glijden, zij buigt zich voorover. Onder het geweld van de storm helt het vaartuig. En de schone wordt medegesleept in het water van de Rijn.

Een geheim ? Neen, een banaal stadsnieuwsje.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

Flora reikte hem de hand en beantwoordde hem met uitnemende beleefdheid, hem verzoekende aan tafel plaats te nemen, om met haar het morgenmaal te nuttigen.

Hendrik nam dit voorstel met veel kiesheid aan en nu begon men, onder het maal, over allerhande zaken te spreken. Onder andere klaagde de weduwe er over, dat de toestand van het kasteel, sedert de dood van haar gemaal, zo zeer verslecht was.

— Lieve schoonbroeder, zegde zij, ongelooflijk is de moedwillige stoutheid, waarmee mijn eigendom wordt beschadigd! Toen het nog zomer was, brak men, bij nacht, door de haag, vertrapte de bloemperken en roofde de vruchten, en nu, bij winternacht, velt men de bomen en het struikgewas, om zich van brandhout te voorzien.

— En laat uw toezichter zulks gebeuren? vroeg Hendrik verwonderd.

— Hij heeft zich, in het begin, daar met kracht en geweld tegen willen stellen, antwoordde Flora, en zelfs gedreigd op de dieven te schieten, maar ik heb hem zulks verboden, daar het meest arme mensen zijn, en ik voor ongelukken vreesde.

Hendrik had nooit de eerlijke toezichter kunnen lijden en het deed hem genoeg de achting voor deze man, in het gemoed van zijn meesteres te doen dalen. Hij sprak dan ook met de meeste ernst:

— Lieve schoonzuster, al het gezwets, dat Simon Peres met zijn dreigementen heeft uitgekraamd, keur ik af; was ik in zijn plaats, ik had reeds een onfeilbaar middel aangewend, om mij van dit nachtelijk gespuis te ontdoen, zonder hen te doden.

— En dat is?

— O, zeer eenvoudig, ik zou, bij maneschijn, met twee sterkgespiede mannen de wacht houden in de tuin, en als de schelmen hun gewoonlijke stroperij zouden plegen, zou ik enige van de voornaamsten vastgrijpen en eens duchtig aflossen. Dit zou aan gans de drom de lust benemen nog ooit weer te keren.

— Het zou bij winternacht niet aangenaam zijn in de tuin de wacht te houden, zegde Flora lachend.

— Bah, de toezichter is toch van geen suiker gemaakt, meende Hendrik en het eigendom, dat hem toevertrouwd is, behoort hij te bewaken.

— Simon Peres is een trouw dienaar, hervatte de weduwe, die een taak behoorlijk zou uitvoeren, indien ik het hem gebood, maar niemand heeft aan dergelijk middel gedacht.

De jonkheer meende enige tegenwerpingen te opperen, maar nu trad de kindermeid de zaal binnen met de kleine Frans. Toen het kindje zijn moeder zag, stak het lachend zijn armpjes uit. De teerhartige Flora vloog op, nam het uit de armen van de meid en overlaadde de kleine met kussen.

— Zie, lieve schoonbroeder, zegde zij, hier is het kind van uw broeder; het is gans zijn evenbeeld.

Zo sprekend, rolden tranen uit haar ogen.

De jonkheer was opgestaan en nam de kleine op zijn arm. Het kind liet zich door Hendrik omhelzen.

Wat de jonkheer inwendig in het hart voelde, was geheel tegenstrijdig met wat hij uitwendig te kennen gaf; terwijl hij het kind van zijn broeder aan het hart drukte en in schijn minnelijk zoende, beefde hij inwendig van afkeer en bittere haat.

Hij bezag glimlachend dit onschuldige schepsel, dat hem van het vaderlijk erfdeel had beroofd, maar in zijn zwarte ziel blaakte een hevige afkeer, bekwaam om het wicht in zijn armen te versmachten.

Deze sombere gedachten deden hem schielijk verbleken; hij gaf het kind aan Flora terug, die de aandoening van haar schoonbroeder zeer natuurlijk vond, aangezien zij dacht dat de herinnering aan Lodewijks dood, die door het aanzien van de kleine Frans werd opgewekt, deze gemoedsindruk veroorzaakte.

Inmiddels werd er aan de voorpoort gebeld; de meid opende. Het was dokter Meert, die zijn dagelijks bezoek bij zijn nicht kwam brengen, zoals hij, sedert het afsterven van haar echtgenoot, gewoon was te doen.

Hij trad binnen, groette Flora, en Hendrik ziende, liep hij vriendelijk op hem toe en drukte hem de hand.

— Hartelijk welkom in het vaderlijk kasteel en geluk met de goede uitslag van uw rechtsgeding, zeide de dokter.

Hendrik gaf de geneesheer, als een oude kennis, de handdruk terug.

Flora reikte ondertussen haar kindje aan de meid, die er zich dadelijk mede verwijderde, en verzocht haar oom zich aan tafel neer te zetten. Deze liet er zich niet toe pramen en nu begon men een vriendelijk gesprek.

Nooit was de heer Meert met jonkheer Hendrik zo innig bevriend geweest als met zijn broeder Lodewijk: Hendrik was van jongs af een geldzuchtige, in alles de tegenstelling van zijn broeder Lodewijk.

Maar wat de heer Meert toen in Hendrik afkeurde, dacht hem nu goud waard te zijn, indien deze slechts wilde toestemmen zich enige tijd op het buitengoedje te vestigen.

De zaken op het kasteel waren min of meer verward; het was hoog tijd dat een bekwame hand ingreep en daarvoor kon men geen betere vinden.

Dit was een ongelukkige opvatting van de geneesheer, die de onvoorzichtigheid beging het gesprek van lieverlede op dit onderwerp te brengen en aan de jonkheer dat voorstel deed.

Hendrik, die niets beter wenste, liet zich echter lang pramen; eindelijk stemde hij toe, als door het vleiende aanzoek overwonnen.

Men bleef nog lang redekavelen, tot de dokter afscheid nam, om zijn zieken te gaan bezoeken.

Hendrik wreef zich de handen, terwijl hij met zijn schoonzuster de dokter uitgeleide deed; hij was uiterst in zijn schik, daar het toeval hem zo zonderling had begunstigd, om zich in het kasteel te nestelen, waar hem weldra de gelegenheid zou worden geboden om het hels ontwerp, dat hij had gesmeed, straffeloos ten uitvoer te brengen.

(Wordt vervolgd)